

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

VEM KAN BESTÅ PÅ DEN YTTERSTA DAGEN?

Uppenbarelseboken 7:1-17 • Predikan G8B 2024-10-13 (Fågelbergskyrkan) • Johnny Lithell

INLEDNING

Vi har kommit till Uppenbarelsebokens sjunde kapitel och det sjunde sigillet. I det femte kapitlet introduceras vi till en skriftrulle som innehåller Guds plan för hela historien. Det är en skriftrulle som är förseglad med sju sigill, vilket innebär att den ende som har rätt att bryta sigillerna och verkställa det som står där måste vara någon som är fullkomlig i makt och auktoritet. Vi får veta att det finns en som är värdig att bryta sigillerna, nämligen Lammets som blivit slaktat. Han träder fram och bryter sigillerna ett efter ett. Varje gång han bryter ett av sigillerna verkställs en ny del av Guds plan. De fyra första sigillerna kallade vi för apokalypsens fyra ryttare och beskriver olika former av lidande som far fram över jorden: erövring, krig, svält och död. När det femte sigillet bryts hör vi martyrerna ropa, de kristna som blivit dödade för sin tro, och fråga när Gud ska straffa jordens invånare för martyrnernas blod. Svaret kommer i det sjätte sigillet som vi tittade på i den senaste predikan som handlade om den här världens slut och mänsklighetens dödsfruktan inför honom som sitter på tronen och för Lammets vrede. Vi fick se himlen försvinna som när en bokrulle rullas ihop och hela jorden skaka i en katastrofal jordbävning och vi fick se hela mänskligheten gömma sig i hålor och ropa till bergen att falla över dem. För, och detta är frågan som leder in till det sjunde kapitlet och det sjunde sigillet och dagens predikan: ”[Guds och lammets] vredes stora dag har kommit, och *vem kan då bestå?*”

Vem kan då bestå? Det är en djupt meningsfull fråga. Kanske är det den viktigaste frågan en människa överhuvudtaget kan ställa.

Alla människor, oavsett om vi är kristna eller inte, har ett behov att svara på fyra grundläggande frågor om våra liv. Faktum är att om vi helt saknar svar på någon av dessa fyra frågor så kommer vi att bryta samman. Det betyder inte att vi måste ha *bra* svar, faktum är att jag ofta förundras över vilka dåliga svar folk nöjer sig med, men utan något svar kommer vi inte att kunna fortsätta leva, i alla fall inte som en själslig hälsosam person. De frågor vi måste ha svar på är frågorna om mening, tillfredsställelse, identitet och hopp. Och utan att ha tid att utveckla vad jag menar så skulle jag ändå påstå att alla dessa fyra knyts samman i den fråga som ställs i slutet av Uppenbarelsebokens sjätte kapitel: vem kan då bestå?

Vi vill bestå. Vi vill leva liv som har mening. Vi vill att vårt livsverk ska betyda något för andra. Vi vill inte sluta våra liv i dödsskräck. Vi vill leva hela våra liv, och vi vill sluta våra liv, i hopp.

Den kristna tron inte bara förklarar *varför* vi har dessa behov utan den är också den världsbild som bättre än någon annan *svarar* på dessa behov. Idag får vi ett sådant svar. Frågan är ”vem kan bestå” och som svar får vi två bilder, två porträtt.

Återigen har vi kommit till en text som kristna har tolkat väldigt olika sinsemellan eftersom man kommer till Uppenbarelseboken med olika metoder att läsa den och där man helt enkelt måste välja väg. Den dispensationalistiska läsningen uppfattar att det sjunde sigillet visar vad som händer efter att alla kristna i hemlighet har ryckts bort från jorden. Oftast tänker man att de 144 000 är ett bokstavligt antal personer från tolv bokstavliga israelitiska stammar som kommit till tro. Inte för att någon har predikat evangeliet för dem – eftersom alla kristna är borttryckta – utan för att den helige Ande har gjort dem kristna. Och, säger man vidare om dessa 144 tusen, att de har fått uppdrag att vara vittnen för Kristus genom den stora vedermödan.

Nu följer jag ju inte den dispensationalistiska läsningen i den här genomgången av Uppenbarelseboken, och jag vet inte riktigt hur många gånger jag ska fortsätta att ursäkta mig på det här sättet, men jag vill ändå säga att mitt syfte inte är att sätta någon på plats utan försöka förklara och predika texten så gott jag kan, där jag följer en annan tradition, men samtidigt som jag hoppas att också ni som har en annan position ändå kan få mer av något.

Så, vad är det vi ser i den här texten? Det är svaret på frågan i den sista versen i det föregående kapitlet. Vi får se vem som består och vad som kännetecknar dessa personer. Det framställs för oss i två bilder och dessa bilder är mina två huvudpunkter. Först ska vi titta på verserna 1-8 och de 144 tusen. Jag kallar punkten för ”den stridande kyrkan”. Därefter ska vi titta på verserna 9-17 och den vitklädda, oräkneliga skaran. Jag kallar den punkten för ”den triumferande kyrkan.”

I. DEN STRIDANDE KYRKAN

Vi går till den första punkten, ”den stridande kyrkan.” Här ska vi dels stanna till vid frågan om vilka de 144 tusen är och vad sigillen på deras pannor betyder. Men innan vi kommer till frågan om vilka de 144 tusen är måste vi först reda ut hur de olika bilderna förhåller sig till varandra tidsmässigt.

Förhållandet mellan kapitel 6 och 7

Anledningen till att det är viktigt att fundera på är att det sjätte och allt som händer i det sjunde sigillet inte följer kronologiskt efter varandra. Därför att i det sjätte sigillet ser det ut som att jorden går under. Solen blir svart, himlen rullas upp som en bokrulle, stjärnorna faller ner på jorden som skakar i en våldsamt jordbävning. Men när vi kommer till det sjunde kapitlet verkar jorden fortfarande intakt och i den första versen ser vi änglar som håller tillbaka jordens fyra vindar och en annan ängel ropar att jorden inte ska skadas förrän de satt sigill på Guds tjänares pannor.

Vi har sett tidigare att när siffran fyra nämns är det ett sätt att tala om totalitet i förhållande till skapelsen. När vi säger att det kommer människor från jordens fyra hörn menar vi att det kommer människor överallt ifrån. När fyra änglar står och håller tillbaka fyra vindar och när en ängel som tydligt representerar Guds röst talar till fyra änglar som fått makt att skada jorden och havet så handlar det om storheter som berör hela jorden.

Så när vi ser att de fyra änglarna inte får skada jorden eller havet är det tydligt att bilden vi ser med de 144 000 inte följer efter det sjätte sigillet i tid. Vi fick höra frågan ”vem kan bestå?” och som svar på frågan får vi se en bild som utspelas innan det sjätte sigillet. Svaret är en bild av Guds folk som *mönstras* och *beseglas*. En mönstring, det är vad man gör i militären när man ser över vilka tillgångar man har. Man räknar sin armé och man kontrollerar i vilket

skick den är. Här är det som att de ställs upp och undersöks och som förberedelse för striden får de Guds sigill. Det är en bild av Guds folk som förbereds som inför ett krig. Jag ska förklara varför jag talar om en mönstring.

Vilka är de 144 000?

Det leder oss till frågan: vilka är de 144 000? I texten beskrivs de som 12 000 från tolv av Israels stammar. Jag tror inte att det är meningen att vi ska läsa det bokstavligt. Jag tror att det här är ännu en text som ska läsas symboliskt, i det här fallet som en bild av hela Guds folk, det vill säga, alla som har den frälsande tron på Kristus. Jag tror så av flera anledningar.

Dels står den i Uppenbarelseboken, som är en apokalyptisk och profetisk text. Det är en genre som talar i bilder och symboler.

Dels att varken Uppenbarelseboken eller Nya testamentet i övrigt ger något stöd för en uppdelning mellan judekristna och hednakristna. I Hesekiels 9:e kapitel finns en liknande bild där en grupp beseglas, nämligen de som tillber den sanna Guden och som suckar och stönar över alla vidrigheter som bedrivs i Jerusalem i övrigt. Det ger oss alltså två kategorier: dels de som tillber den sanna Guden och dels de som tillber avgudar.

I den tredje versen i vår text kallas de 144 000 för "Guds tjänare". Varje gång när det uttrycket används i Uppenbarelseboken i övrigt, till exempel i bokens allra första vers, så handlar det om alla kristna.

Dessutom, i det fjortonde kapitlet i Uppenbarelseboken nämns de 144 000 igen. Där finns det ingen indikation på att de skulle vara judekristna utan där står bara att det är de som är friköpta, vilket förstås gäller alla kristna oavsett etnicitet.

Uppräkningen av Israels stammar

Men hur ska vi då förstå den här uppräknings av israelitiska stammar? Först måste vi lägga märke till vad du säkert redan har tänkt på, nämligen att den här listan också är full av symboliska tal. 144 000 är 12 gånger 12 gånger 1000. Siffran tolv representerar totaliteten av Guds folk, vilket symboliseras i Israels tolv stammar. Det var inte någon tillfällighet att Jesus utvalde tolv apostlar. Och siffran tusen är en symbol för något mycket stort.

Men förutom att siffrorna tydligt pekar bortom sig själva och representerar något större måste vi också hålla i åtanke att den här texten påminner om Fjärde Mosebokens första och 26:e kapitel där det sker mönstringar, där alla vapenföra män från 20 års ålder räknades. Då var det tolv stammar som räknades. Här har vi tolv gånger tolv, vilket tycks vara en bild av både Gamla och Nya förbundets kristna. Det är inte en text som tycks vara intresserad av siffrorna i sig själva, som texterna i Fjärde Mosebok. Istället tycks texten intresserad av att kommunicera folkets totalitet: tolv gånger tolv gånger tusen. Det är alla. Alla som tillhör Kristus.

Dessutom måste vi lägga märke till att uppräknings av israelitiska stammar är unik i hela Bibeln. Det förekommer ganska många uppräknings av stammarna i Gamla testamentet och där kan vi se att det finns ungefär ett dussin olika sätt att redovisa dem. Jakob fick 12 söner. Men ibland är Levi stam inte med eftersom de hörde till prästklassen och inte fick vara med bland de andra. Josef var son till Jakob, eller Israel som han senare fick heta, men ibland nämns inte Josef och istället tar man med hans två söner, Manasse och Efraim, för att ersätta Levi. Ibland skiftar bara ordningen på hur man räknar upp dem.

Men den här uppräknigen i vår text är alltså helt unik. Dels nämns Juda först, vilket vi kan förstå eftersom det var från Juda stam som Jesus kom. Dels nämns Levi, som ofta fick vara utanför eftersom leviterna inte fick vara med och dela upp landet. Dels nämns Josef. Men om vi tittar noga ser vi också Josefs son Manasse. Men om både Josef och Manasse är med, vem är det då som saknas? Det är Dan. Varför får inte Dan vara med i den här uppräknigen?

Troligtvis är det en bild på att detta är Guds folk där alla verkligen tillhör Gud. Det är kanske en orättvis parallell, men som kristna förstår vi bättre om vi tänker att det är som att räkna upp Jesu apostlar och inte ta med Judas Iskariot.

Dan förknippas med Israels avgudadyrkan. Dans område var ett centrum för avgudadyrkan. I Domarbokens 18:e kapitel ser vi hur de lade grunden för detta så fort de kom till sitt område. Och när kungariket delades kanske 300 år senare kan vi läsa i Första Kungabokens 12:e kapitel att Jerobeam som var den första kungen i det Norra riket inte ville att folket skulle gå till Jerusalem för att tillbe, så istället satte han upp två guldkalvar och befalld folket att tillbe Gud genom dem. Den ena tjurkalven satte han upp i Efraim – som inte heller finns med i vår uppräknigen – och den andra satte han upp i Dan. Och texten säger uttryckligen att detta ledde till synd (1 Kung 12:30).

När Jakob profeterar över var och en av sina söner säger han om Dan:

1 Moseboken 49:17 (SFB-15)

17Dan ska vara en orm på vägen, en huggorm på stigen som biter hästen i foten så att ryttaren faller baklänges.

Poängen är, som sagt, att den här listan inte ska läsas bokstavligt utan att det är en symbolisk uppräknigen vars syfte är att kommunicera Guds folks totalitet och visa oss att det inte är ett blandat folk i meningen att vissa egentligen inte tillhör Gud. Det är ett folk där varje individ är född på nytt och att det ges till oss i tolvor och tusen talar om att det är Guds återlösta och friköpta tjänare från alla tider. Det är, kort sagt, *hela* Guds folk. Och, som vi såg tidigare, de mönstras som en armé.

Sigillen på deras pannor

Låt oss nu fundera en stund på detta att de får Guds sigill på sina pannor. Du ser i den tredje versen,

Uppenbarelseboken 7:3 (SFB-15)

3"Skada inte jorden eller havet eller träden förrän vi har satt sigill på vår Guds tjänares pannor!"

Vad betyder det? Detta med sigill på pannor kommer att återkomma, men här och kan vi börja med att säga att det inte är ett bokstavligt sigill. Det är inte ett synligt tecken utan ett andligt tecken. Det är ett tecken som talar om en andlig verklighet.

I den antika världen kommunicerade ett sigill *autenticitet*, *beskydd* och *identitet*. Alla tre aspekter lär oss något viktigt om det här sigillet.

Dels talar sigillet om att ett dokument är autentiskt. Att det är äkta; att det är genuint. Guds sigill på sitt folk säger samma sak.

Dels användes sigillet som beskydd mot att någon obehörig skulle läsa dokumentet. På ett liknande sätt beskyddar Guds sitt folk från både att vi själva lider skeppsbrott i vår tro, men

också från både världen och djävulen. Han beskyddar oss från att falla in i villolärar, från att ledas vilse av falska lärare och från Guds egen förtärande eld.

Dels användes sigillet som en identifikation. Det är ett tecken på vem dokumentet tillhör och därmed också med vilken auktoritet det är skrivet. Det är genom Guds sigill vi får vår djupaste identitet där Gud har präntat in sitt ägandeskap av oss. Vi tillhör honom.

Så när Gud sätter sitt sigill på sitt folk är det en symbol på en verklighet som handlar om att vi verkligen är hans äkta folk, att vi bevaras från de faror som leder oss till evig fördömmelse och att vi identifieras med honom själv.

I detta sigill som Uppenbarelseboken talar om finns en parallell till dopet. Dopet är en gåva vi fått som talar om allt detta, både autenticitet, beskydd och identitet. Nu är det en gåva som vi som kyrka förvaltar, det vill säga, vi bedömer frukten hos de som vi döper och det gör vi bristfälligt. Därför kan vi inte sätta likhetstecken mellan alla som är döpta och alla som fått Guds sigill. Men vi strävar efter att det ska vara så, att det folk som fått ta emot dopets gåva är samma folk som fått ta emot Guds sigill. Och vi får anledning att återkomma till det senare i Uppenbarelseboken, men jag kan också se paralleller mellan vilddjurets märke och dopet när det gravt missbrukas och omformuleras.

Sammanfattningsvis kan vi säga att vi i vers 1-8 får se en bild av den stridande kyrkan, det som man på engelska kallar för "church militant". Det är Guds folk som mönstras till krig och som beseglas med Guds sigill som ett tecken på att de kommer att bevaras genom striden, vad som än sker. Det är alltså ett folk som står inför mycket lidande. Det är den första bilden.

II. DEN TRIUMFERANDE KYRKAN

Den andra bilden, och den andra predikopunkten, är "den triumferande kyrkan", eller det man på engelska kallar för "church triumphant". Det är det andra svaret på frågan om vem som kan bestå. Här får vi se vad texten beskriver som "en stor skara som ingen kunde räkna" som tillber Gud i lovprisning efter att slutet har kommit.

Så den första bilden är en tillbakablick till när Guds folk stod möntrade inför striden. De är redo för strid och de får ta emot sigillet som är tecknet på att de kommer att bestå. Det är det första svaret på frågan om vem som kan bestå. Den andra bilden och den andra halvan i det sjunde kapitlet är en bild från framtiden. Här får vi se Guds folk som en oräknelig skara istället för räknad. Och istället för ett sigill får vi höra segersång och lovprisning till honom som sitter på tronen och till Lammet. Här är armén som gått igenom striden och som har bevarats genom striden och som har bestått också på Guds vredes stora dag.

Uthärdat lidande

Skillnaden mellan dessa två grupper är inte att den ena bara består av israeliter och den andra av alla kristna. Skillnaden är före och efter striden. De 144 000 representerar Guds folk som lever på jorden, det vi kallar för den stridande kyrkan. Och den oräkneliga skaran representerar den triumferande kyrkan, det vill säga, Guds folk som har bevarats genom striden och som övergått till härlighet. Inte för att de har ryckts bort när lidandet har blivit alltför svårt utan för att de hade bevarats trofasta intill döden, oavsett om döden kom till dem tidigt eller sent. Det är de som har segrat, som vi har hört om flera gånger i Uppenbarelsebokens andra och tredje kapitel i breven till de sju församlingarna. Den som

segrar ska få äta av livets träd, inte skadas av den andra döden, ska få av det dolda mannat, ska få makt över folken, ska bli klädd i vita kläder, ska göras till en pelare i Guds tempel och ska få sitta med Kristus på hans tron. Här är de. Detta är det folk som har segrat.

I vers 14 står det att det här är det folk som kommer ur den stora nöden. Och titta på vers 16,

Uppenbarelseboken 7:16 (SFB-15)

¹⁶De ska aldrig mer hungra och aldrig mer törsta, och varken solen eller någon annan hetta ska drabba dem.

Dessutom förstår vi från vers 17 att de har gått igenom tårar. Allt detta har de gått igenom och ändå bevarats i trofasthet till Gud. De höll fast vid Guds ord och vid Jesu vittnesbörd.

Det är en skara från alla folk och stammar och länder och språk. Det är en ny fyra som talar om skapelsens totalitet. I den här skaran finns representanter från hela jorden. Det är en bild vi gärna återkommer till, som talar om Guds folks mångfald. Vi är inte en klubb som kännetecknas av gemensamma kulturella markörer. Vi är inte här för att vi gillar samma mat eller för att vi håller på samma fotbollslag eller för att vi har samma musiksmak eller för att vi har samma hudfärg. Det enda vi har gemensamt är Kristus och Kristus bryter ner alla kulturella fiendskaper och gör sitt folk till ett. Det är en fantastisk tanke.

Men det fantastiska är inte mångfalden, det fantastiska är enheten. Mångfald är inte ett självändamål. Helvetet har lika stor mångfald som himlen. Skillnaden är att i himlen finns den kärlek som bryter ner all kulturell fiendskap och som gör att vi förenas som en människa i vår kärlek till Kristus. Vilket i sin tur leder till att vi älskar varandra.

Vidare ser vi att de är klädda i vita kläder, vilket är ett tecken på renhet och Kristi rättfärdighet. De har palmblad i sina händer, vilket är ett tecken på seger. Vi minns Palmsöndagen, där Jesus red på en åsna in i Jerusalem och folk bröt loss palmblad som de viftade med. Det var ett segertåg, men inte alls på det sätt som de trodde att det skulle bli.

Vänner vi lever i första halvan av det sjunde kapitlet. Vi lever i striden. Vi lever i den tid som leder fram till det sjätte sigillet och Guds vredes stora dag. Men vi vet hur det går, vilket ger oss hopp. Vi vet att den andra halvan av det sjunde kapitlet kommer, vilket hjälper oss i den strid vi står just nu.

Som kristen har du fått ta emot Guds sigill och därför vet du att du kommer bestå. Vilket lidande det än är så kommer Gud att hjälpa dig att hålla fast vid hans ord. Du har fått hans sigill och du vet hur allt slutar. Han har allt i sin hand och han kommer att ge nåd för varje stund. Det ger kraft att stå emot både din egen gamla människa och världen och djävulen som alla som vill dra dig in i synd och förtvivlan.

Den stora nöden

Så, vi kan dels se att denna oräkneliga skara är Guds folk som har gått igenom lidande. Men innan vi går vidare skulle jag vilja stanna upp vid det där ordet som jag nämnde som hastigast i den fjortonde versen. Jag läser från den trettonde versen:

Uppenbarelseboken 7:13-14 (SFB-15)

¹³En av de äldste frågade mig: "Dessa som är klädda i vita kläder, vilka är de och varifrån kommer de?" ¹⁴Jag svarade: "Min herre, du vet det." Då sade han till mig: "Det är de **som kommer ur den stora nöden**. De har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod.

Det är de som kommer ur den stora nöden. Det är ett grekiskt ord som förekommer lite drygt 40 gånger i Nya testamentet. Om vi tittar på hur det används kan vi lätt konstatera att den tid vi just nu lever i är en tid av nöd och lidande. Till exempel har vi Johannes 16:33 där Jesus säger,

Johannesevangeliet 16:33 (SFB-15)

³³Detta har jag sagt er för att ni ska ha frid i mig. I världen får ni lida, men var frimodiga: jag har övervunnit världen.

Eller i Apostlagärningarna 14, när Paulus och Barnabas besöker församlingarna de har grundat på vägen tillbaka på sin första missionsresa. Det står,

Apostlagärningarna 14:21-22 (SFB-15)

²¹De förkunnade evangeliet i staden [Derbe] och vann många lärjungar. Sedan återvände de till Lystra, Ikonium och Antiokia ²²och styrkte lärjungarnas själar och uppmanade dem att stå fasta i tron. De sade: "Vi måste gå igenom många lidanden för att komma in i Guds rike."

Det är alltså helt tydligt att vi som kristna lever i en tid av lidande. Vi går igenom svårigheter och lidande och förföljelse. Vi kommer inte att bevaras från lidande och nöd, däremot säger Uppenbarelseboken att Kristi kyrka kommer att bevaras genom lidandet. Vi är alltså inte fria från lidande – om ni hör någon som påstå något sådant så är det en villolärare – men även i det värsta av lidanden kommer Gud att bevara sin sanna kyrka i trofasthet till hans ord. Det kan till och med innebära att vi lider till döds, men i allt detta kommer Gud att bevara oss i Kristus.

Samtidigt talar texten om "den stora nöden". Så även om vi befinner oss i en tid av nöd nu så verkar det komma en tid precis innan Jesu återkomst när lidandet kommer att intensifieras så att det kan kallas för den *stora* nöden. I Daniels bok, 12:1 talas det om en tid av nöd utan dess like. Jesus talar i Matteus 24:21 om något liknande, "en så stor nöd att något liknande inte förekommit sedan världens begynnelse och aldrig mer ska förekomma." Så även om vi befinner oss i en tid som utan tvekan är fylld av lidande så verkar det som att det ska komma en tid då detta lidande intensifieras i en slutlig klimaktisk vedermöda innan Jesus kommer tillbaka. Men vi minns både frågan och svaret: vem kan då bestå? Svaret är: den stridande kyrkan som fått ta emot Guds sigill. Beviset är den triumferande kyrkan som kommit ur den stora nöden.

Får njuta Guds lön

Men texten stannar inte vid att de bara kommer ut ur den stora nöden. Vi ser att de får njuta av Guds lön. De får njuta av honom genom lovprisning, genom Guds försörjning och genom Guds närvaro. Det finns mycket man skulle kunna säga om detta, men jag ska försöka fatta mig kort.

1. Lovprisning

För det första får de njuta av Gud genom lovprisning. Titta i vers 12. Här har vi en sjufaldig lovprisning, en fullkomlig lovprisning där de ropar till Gud att "lovsången, härligheten, visheten, tacksägelsen, äran, makten och kraften" tillhör honom i evigheters evighet. Gud har lagt denna lovsång i deras hjärtan genom att frälsa dem av nåd och sätta sitt sigill på den och genom att bevara dem i trofasthet genom allt lidande. I vers 15 står det att de står inför Guds tron och tjänar honom dag och natt.

Vänner, jag har sagt det förr och jag säger det igen: det är när vi tillber den sanna Guden som vi är som mest fria. Vi ser det redan när Israels folk befrias ur Egyptens slaveri att de befriades så att de kunde tillbe honom. Och vi ser flera gånger i Uppenbarelseboken hur den frälsta och förhärligade kyrkan lovprisar honom i jublande glädje. Det är himlen och det är när vi samlas till gudstjänst och lovprisar Gud tillsammans som vi får en allra tydligast försmak av himlen.

2. Guds försörjning

För det andra: de får njuta av Guds försörjning. Vi läste i den 16:e versen att de aldrig mer ska hungra eller törsta eftersom Lammet ska vara deras herde. Det handlar om en förhärligad tillvaro där ingen lider någon form av brist. Dessutom säger den 17:e versen att Gud ska torka alla tårar från deras ögon. Inget mer lidande. Ingen mer smärta. Gud kommer att förse sitt folk med allt de behöver och lidande och brist och död kommer inte att finnas mer.

Den sjuttonde versen är så fylld av omsorg. Lammet ska leda dem till livets vattenkällor och Gud ska torka alla tårar från deras ögon. Alla de lidanden, alla de förluster, alla de smärtsamma minnen som vi bär med oss från vår korta tid på jorden, allt kommer på något förunderligt sätt upphöra att plåga oss och alla tårar ska torkas. Lammet ska leda oss till livets vattenkällor och förse våra djupaste behov och leda oss in i en glädje och tillfredsställelse som vi nu inte ens kan föreställa oss. Allt kommer att bli väl.

3. Guds närvaro

För det tredje, och större än allt annat: de ska få njuta av Guds närvaro. Det står i den 15:e versen att Gud ska slå upp sitt tält över dem. Det är ett enda verb som används om Tabernaklet i Gamla testamentet. Samma ord används i Johannes 1:14 där det står att "Ordet blev kött och bodde ibland oss". Gud kommer att bo mitt ibland dem. Tabernaklet, som var ett tält som stod mitt i lägret under att folket var på vandring i öknen, det var bara en skuggbild på hur Gud kommer att bo mitt ibland sitt folk. Det var en skuggbild som delvis uppfylldes när Kristus blev människa och bodde ibland oss, men den kommer att uppfyllas till fullo i härlighet när hela Guds folk får njuta av hans närvaro.

Det här är det högsta. Ytterst sett söker vi inte Gud för hans försörjning. Vi söker honom inte för den glädje och tillfredsställelse han kan ge. Vi söker honom för att få honom. Det är underbart att han ska torka våra tårar och lidandet inte finnas mer. Det är underbart att få återförenas med de som dött i Kristus. Men mer än något annat innebär det att väntan är över och Kristus får förenas med sin brud. Det är Kristus och inget annat som är vårt liv.

AVSLUTNING

Jag skulle kunna avsluta här, men innan jag gör det vill jag nämna en sista sak.

Både kap 6 och 7 avslutas med Kristus

Både kapitel 6 och kapitel 7 avslutas med att Kristus kliver in och står i bildens centrum. I det sjätte kapitlet kliver han in som domare och folken ropar efter att bergen ska kasta sig över dem och gömma dem från Lammets vrede. I det sjunde kapitlet framställs Lammet som en herde som leder sitt folk till livets vattenkällor. Båda kapitlen slutar med att vi ställs öga mot öga med Kristus. Samma Lamm, men olika sorters blick. I det sjätte kapitlet flyr mänskligheten som inte har Kristus eftersom de ställs inför en skräck som de aldrig tidigare

varit i närheten av. Men i det sjunde kapitlet har allt lidande upphört eftersom Lammet återigen bor mitt ibland dem.

Det är samma Gud och samma Lamm i båda kapitlen. Hur du reagerar beror helt på hur du förhåller dig till honom. Du kommer att ställas inför honom vid tidens slut. Du kommer att se honom. Frågan vad du kommer att se då avgörs av frågan om hur du ser på honom nu. Ser du på honom med förakt eller likgiltighet eller rebelliskhet nu kommer du att ställas inför dödsskräck då. Ser du på honom med tro och kärlek nu kommer du att ställas inför en härlighet som inget öga sett och inget hjärta någonsin kunnat föreställa sig.